

Riječ

Atif KUJUNDŽIĆ:

Reminiscencija o bosansko-bošnjačkom znaku,

Atif KUJUNDŽIĆ:

Četiri pjesme (Povjerenje prijatelju, Razgovor sa znancom, Pečat prve ramazanske večeri, Bajramska čestitka Hazreti Ibrahimu)

Atif KUJUNDŽIĆ:

Slikarski postupak i slike Ahmeta Hundura kao katarzična vrijednost spoznaje svijeta i slobode stvaranja (esej)

Mr. Ahmed KICO:

Teološka misao Muhameda Mašića (drugi dio)

NOVE KNJIGE:

Sakib MEHANOVIĆ, Ahmed KICO, Atif KUJUNDŽIĆ, Sadik ŠEHIĆ, Ismet SULJIĆ

Atif KUJUNDŽIĆ

Reminiscencija o bosansko-bošnjačkom znaku

U jedinstvu Čovjeka i Zemlje kojom za Života hodi, opstaje Znak Njegove Svemoći. Čovjek o tome, ne mora ni misliti. Kad dođe vakat, kad bude vrijeme - samo se kaže. I sve traje oduvijek. Zauvijek. Pitanja o tome su kao vjetar i kao lišće koje nosi Njegov Svemoćni Dah.

Poimanje tog jedinstva, jeste misao o sebi i prisustvu. O svom praktičnom i teorijskom odnosu prema svijetu. I opet: Dokaz o njegovoj Svemoći. O tome u gnoseološkom smislu, gnomske svjedoči i Muhamed Mašić, rahmetli. O tome, u biti, svjedoči svaki naš korak, zvao se on san ili stvarnost, namaz ili džezaza, obrok ili rođenje, usputni pozdrav ili sustavno kognitivno promišljanje koje nazivamo filozofskom mišlju.

Bosna je u tome čudnija od najčudnijih zemalja na svijetu. Ili barem tako izgleda, jer nam je najbliža i jedina. Zadana. Kao nigdje na planeti, čovjek ne zna ispred čijeg je mezara stao, sa čije česme je vodu pio, čije su riječi koje upravo sluša iz usta svoga sagovornika i pod kakav znak će leći kad sklopi oči. Muhamed Mašić rahmetli, njegov život i njegova misao još jedan su sjajan dokaz o rečenom.

Za razliku od mnogih, Muhamed Mašić je znao da svojim životom samo svjedoči o Njemu.

Strano je razumu, ne pojmiti kako je dug i zamršen put od časa u kojem je Duh Objave oplodio ugrušak krvi

na bosanskom tlu. Put, koji je morao prijeći oplodeni ugrušak do časa rođenja u kojem je sebe mogao imenovati muslimanom i Bošnjakom - jeste dug i mukotrpan hod kroz sebe. Kroz vrijeme koje zovemo historijom Bosne. I svojim slabim pamćenjem.

Danas, nije teško vidjeti i shvatiti, kako taj put i hod - svijetle ličnim pregnućem, žrtvom i stradanjem, Vjerom bez sumnje koja je uvijek bila najveća snaga za postizanje cilja - ishoda koji baštinimo i kojem svjedočimo dajući mu i svoju malu svjetlost.

Na tom tragu danas, nalazimo tvrđavu u Srebreniku, ostatke Starog grada u Sokolu, Bijelu džamiju Ahmedpaše Budimlije, Osman-kapetanovu medresu, filozofsku misao Muhameda Mašića... Nerijetko, nismo svjesni koli-

ki napor činimo da bismo se ugradili u taj Znak. Valjda zato, taj Znak i opstaje uvijek iznad nas.

Ali; taj Znak - sve je jasniji. Sve islamskiji. Sve bošnjačkiji. Jer, sve više Bošnjaka se uspijeva u njega ugraditi.

To je bosanski Znak.

Taj znak je nijet GRAČANIČKOG GLASNIKA. I ovoga njegovog broja. I tekstova koje donosi.

To u bosanskoj tmuni proplamsava nur.

*03. Redžeb, 1420. h. g.
Atif Kujundžić;
13. X. 1999. godine;*

